

Guerra a «La Vanguardia»

La tardor, a Barcelona, no solament ha fet trontollar institucions com la borsa. Tot sembla tenir un preu en aquesta febrada lliure-canvista a la qual tampoc no escapa la premsa. Malgrat constatar que el nombre de lectors de diaris a Catalunya segueix permanentment estable, els grups polítics i empresarials no dubten, a pocs mesos d'una comtesa electoral transcendental, a lliurar batalla pel control de la premsa. En aquest context de rumors i apostes, el canvi de direcció a *La Vanguardia* haurà estat al punt de mira de molts d'aquests grups.

Podrem recordar la tardor de moltes maneres. Per exemple, com la de la consagració econòmica de Giancarlo Parretti. Un senyor que apareix a Formentera, fa una petita parada a Banesto i acaba a Andorra, amb temps per negociar la compra del grup «Z» a Antonio Asensio. O també com la confirmació de l'engament d'un projecte de diari estatal fet des de Barcelona. Al darrere, quatre mil milions d'infraestructura; al davant, un bruiot impecable de la comunicació: Alfons Quintà. Anècdotes, no en faltaran. Fins i tot personatges tan singulars com Alberto Royuela i

«La Vanguardia» bull. El diari de més prestigi de Catalunya viu moments de canvi que semblen reforçar el poder de l'aparell del PSOE de Madrid a Barcelona.

J. Piqué

Sebastià Auger hauran creuat els seus destins en la ressurrecció —ben improbable— d'una capçalera com *El Correo Catalán*.

Tanmateix, la notícia de la temporada haurà estat el canvi de direcció a *La Vanguardia*, no tant pel possible rebombori ocasionat —com era de suposar, totalment nul, en un diari que sempre s'ha guiat per la discreció— com per la importància que ha tingut, de sempre, la línia editorial d'aquesta



Canvis en «La Vanguardia», centre de totes les mirades polítiques.



Los RIBALTA

Y LA PINTURA VALENCIANA DE SU TIEMPO



30 OCTUBRE / 30 NOVIEMBRE

SALÓ COLUMNARI DE LA LLOTJA

H O R A R I

MATÍ: 11 A 1.30 - VESPRADES: 6 A 9
DIUMENGES: NOMÉS DE MATÍ · DILLUNS: TANCAT



EXCMA. DIPUTACIO PROVINCIAL DE VALENCIA

prestigiosa publicació. Especialment quan tothom es demana si l'arribada de Juan Tapia a la direcció de *La Vanguardia* no deixa de ser un dels canvis cíclics que ve experimentant el diari des de la marxa d'Horacio Sainz Guerrero, allà pel 1981, o si per contra, suposa un gir notable en la imatge editorial del diari.

Sis anys de canvis

Quan Horacio Sainz Guerrero arriba a la direcció de «La Vanguardia», el 1969, es troba amb un diari que, de la mà de Manuel Aznar, ha aconseguit un sòlid prestigi al si de la premsa espanyola, alhora que ha esdevingut un correcte transmissor de les iniciatives de la burgesia industrial catalana. Les seves primeres passes seran les d'aconseguir sintonitzar la línia del diari amb els canvis socials que viu el país. D'ací el progressiu acostament que farà envers els sectors democràtics i catalanistes, encara que, de manera certament moderada.

Cap al 1980 però, *La Vanguardia* ha tocat sostre i comença a viure una etapa d'estancament cada vegada més aguditzada per la consolidació de la nova premsa —*El Periódico* i *El País*. Les visibles diferències que sobre la línia a seguir mantindran el Comte de Godó i el fill d'aquest, Javier Godó, acabaran amb el relleu d'Horacio Sainz Guerrero i l'entrada de Luis Foix, un dels corresponents a l'estranger que més es distingí en la construcció de l'etapa daurada del diari en l'àmbit internacional. Amb tot, els intents d'«obertura» —especialment cap a l'àrea socialista—, propiciats per Foix, tan sols aconseguiran molestar els sectors catalanistes tradicionals seguidors del diari, mentre que alguns dels problemes que s'arrossegaven —adaptació a la renovació tecnològica, relançament de les vendes, construcció d'una línia pròpia— seguiran sense resoldre's.

Pràcticament sol, sense suport dins la redacció, Foix tornarà a les corresponents internacionals, i Javier Godó es veurà obligat a recórrer a un altre home de la casa —Francesc Noy— després de la negativa d'Antonio Franco —inspirador d'*El Periódico* i de l'edició a Catalunya d'*El País*— a portar el diari. Home vinculat a Tarradellas —fou nomenat per aquest director general d'Ensenyament el 1978—, Noy col·locarà com a director adjunt en Manuel Ibáñez Escofet, un dels periodistes més prestigiat i de provat històric democràtic i catalanista. Malgrat que Noy intentarà assolir una línia ca-

da vegada més informativa i superar les progressives transformacions que viu el diari, aquest seguirà, però, sense augmentar les vendes.

Arriben les travesses

Cap a mitjan octubre, amb els primers rumors de canvis a la direcció, les apostes es dispararan. Es contactarà amb Enrique Arias Vega —un altre home d'*El Periódico*—, però les negociacions no arribaran a bona fi. Es parlarà també de la voluntat d'Horacio Sainz Guerrero de tornar a la direcció; fins i tot un diari d'àmbit estatal especularà amb la possibilitat que Baltasar Porcel —columnista important del diari— desitges el càrrec. Especulació desmentida posteriorment pel mateix Porcel. En darrer terme, però, totes les mirades acabaran posades en Juan Tapia i Luis Foix, aquest darrer com a director adjunt, amb facultats executives, el primer com a director.

Que Javier Godó, lluny de seguir amb l'habitual equilibri directiu —col·locant sempre homes de diverses posicions polítiques— hagi optat per Juan Tapia i Luis Foix, no deixa d'obrir nous interrogants. Molt especialment pel tarannà d'ambdós periodistes i les possibles contradiccions que la nova línia editorial pugui fer esclatar entre uns lectors que —segons estimacions de la pròpia casa— són majoritàriament afins al nacionalisme convergent.

Vinculat a la Caixa, antic assessor de Miguel Boyer, Juan Tapia és un economista que —malgrat haver militat al Reagrupament de Josep Pallach— té molta més predicamenta entre l'aparell estatal del PSOE —més concretament d'alguns dels seus homes més influents— que no pas al PSC. De semblant manera, tot i que a Luis Foix —amic personal de Javier Godó— no se li reconegui altra filiació que la de ser membre de l'OPUS, sintonitzaria amb Tapia en la seva capacitat per irritar els sectors nacionalistes, molt especialment pel que es qualifica d'antipujolisme militant. Antipujolisme que, a parer d'aquests, s'hauria endegat ja els darrers dies arran de les informacions aparegudes al diari sobre l'afer de la Lotto 6/49, que són qualificades de bel·ligerants i que haurien provocat l'alarma entre les files convergents sobre el que es perfila com a nova línia editorial del diari.

El possible allunyament de *La Vanguardia* de l'òrbita política catalana vindria reforçada pel probable distanciament de la direcció d'homes més conciliadors —cas de José Ramón González o Roger Giménez— o de Jo-

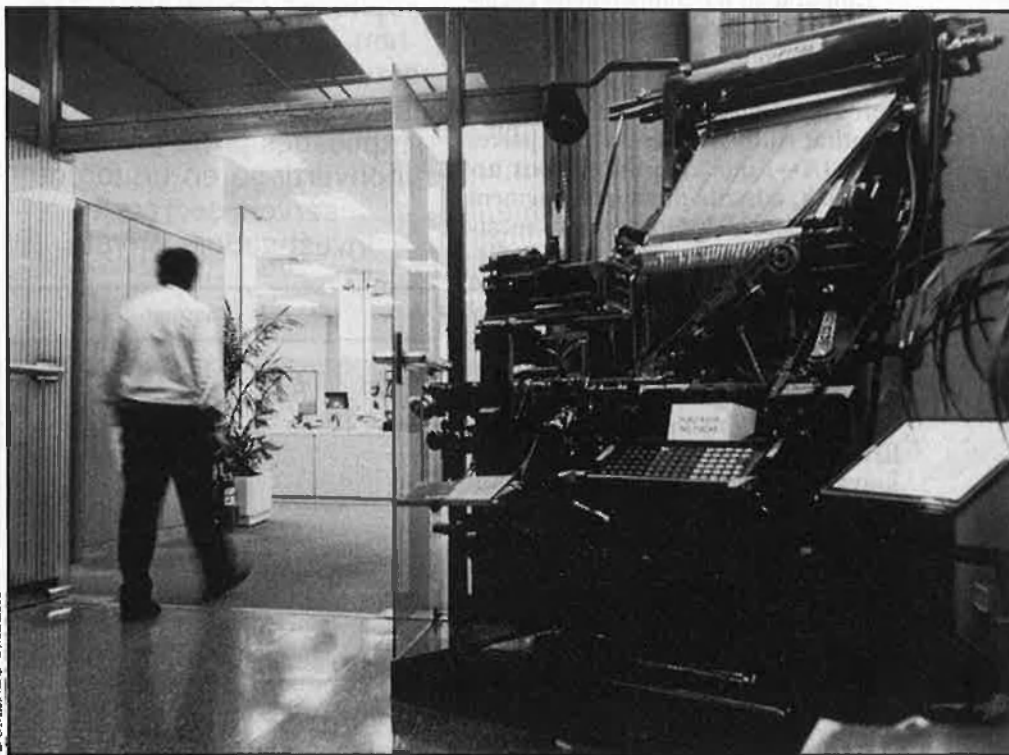
sep M. Sòria, vinculat al socialisme català, i més concretament a l'ajuntament barceloní. En darrer terme, el nomenament com a nou delegat a Madrid de Laureano Ruiz —cap de premsa de Narcís Serra— insistiria sobre la hipòtesi.

El context econòmic

El que molta gent es demana, una vegada vistes les modificacions dins la cúpula directiva, és com pot Javier Godó arriscar-se a realitzar un canvi tan profund en la línia del diari, més en-

milions— que el grup està fent i haurà de fer en els pròxims mesos —especialment i pel que fa al diari hi haurà un canvi important en la presentació i el format—, exigiria de l'ajuda i la bona predisposició d'institucions econòmiques i polítiques amb les quals Godó hauria hagut de contemporitzar.

L'altre interrogant que s'apunta és la possible relació entre *La Vanguardia* i el seu canvi editorial, i les importants modificacions que en els camps dels àudio-visuals s'estaria produint arreu de l'estat. Molt concretament, en el camp de les televisions privades, on



¿Les fortes inversions tecnològiques, al fons de tot l'afer?

cara, a pocs mesos vista de les eleccions al Parlament de Catalunya. Com pot, en definitiva, arriscar-se a perdre un sector considerable dels seus lectors i en benefici de què.

Les raons que s'han apuntat per a aquest canvi són moltes, encara que totes tenen per objecte les especulacions sobre la salut econòmica de *La Vanguardia* i del grup en general. Així, el diari ha seguit mantenint una imatge impecable, i si bé no ha experimentat un augment sensible en les vendes, sí que gaudeix, aparentment, d'una salut de ferro en l'aspecte publicitari. Tanmateix, la bona salut de *La Vanguardia* estaria en contradicció amb hipotètiques pèrdues que podrien haver suportat altres empreses del grup, com ara «Antena 3» i «Mundo Deportivo». Despeses no massa voluminoses però que, sumades a les fortes inversions —segons sembla ja s'hi han dedicat 2.500

els homes del PSOE, especialment Alfonso Guerra, haurien topat amb grans dificultats a l'hora de fer imposar els seus criteris. Així, és notòria la negativa d'algunes empreses implicades en el projecte de televisió privada als controls que l'aparell del PSOE semblaria haver exigint. Negativa que explicaria les males relacions entre el govern de Madrid i l'empresa Prisa, editora d'*El País*, i en aquests moments lleugerament divergent dels interessos governamentals. Una teoria, però, que en molts sectors es troba «sense fonament».

Un llarg itinerari podria haver portat, en fi, a un possible acord entre *La Vanguardia* —en resum, el diari barceloní amb més prestigi a Madrid— i sectors propers al PSOE a Madrid per tal d'arribar a acords concrets en el camp de la informació i sortir de l'atzucac actual. □